

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 65 0 Rs 585400 23 Rev
Sarajevo, 09.04.2024. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Gorana Nezirovića, kao predsjednika vijeća, Sanje Jaramaz-Dedić i Sanele Kovač-Grabonjić, kao članica vijeća, u pravnoj stvari tužiteljice Š.H. iz S..., koju zastupa punomoćnik Hajrija Lagumdžija iz Sarajeva, protiv tuženog Fond za profesionalnu rehabilitaciju i zapošljavanje osoba sa invaliditetom Sarajevo, Ulica Vilsonovo šetalište broj 10., koga zastupa punomoćnik Sadudin Zaklan, advokat iz Mostara, radi poništenja odluke o otkazu ugovora o radu i isplate potraživanja iz radnog odnosa, vrijednost spora 24.000,00 KM, odlučujući o reviziji tuženog protiv presude Kantonalnog suda u Sarajevu broj: 65 0 Rs 585400 18 Rsž od 24.05.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 09.04.2024. godine, donio je

P R E S U D U

Revizija se odbija.

Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova revizijskog postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Prvostepenom presudom Općinskog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 585400 16 Rs od 13.07.2018. godine odlučeno je:

„Poništavaju se kao nezakoniti akti tuženog: o otkazu ugovora o radu-akt direktora broj 01-34-1-3857/16 od 26.05.2016. godine i upozorenje pred otkaz-akt direktora broj 01-34-5-1499/16 od 04.03.2016. godine i Upravnog odbora Fonda broj 01-05-5-2196/16 od 07.04.2016. godine. Obavezuje se tuženi da tužiteljicu vrati na posao-na radno mjesto stručnog saradnika za analizu, statistiku i izvještavanje, u roku od 15 dana.

Obavezuje se tuženi da tužiteljici na ime izostalih plaća u periodu od 27.05.2016. godine do 04.07.2017. godine isplati iznos od 16.608,84 KM sa zakonskom zateznom kamatom shodno Zakonu o visini stope zatezne kamate i to:

- na iznos od 159,07 KM počev od 01.06.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.07.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.08.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.09.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.10.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.11.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.12.2016. godine do isplate,
- na iznos od 1.253,64 KM počev od 01.01.2017. godine do isplate,
- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.02.2017. godine do isplate,

- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.03.2017. godine do isplate,
- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.04.2017. godine do isplate,
- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.05.2017. godine do isplate,
- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.06.2017. godine do isplate,
- na iznos od 1.259,58 KM počev od 01.07.2017. godine do isplate,
- na iznos od 116,81 KM počev od 01.08.2017. godine do isplate,

u roku od 15 dana.

Obavezuje se tuženi da na ime doprinosa za PIO u periodu od 27.05.2016. godine do 04.07.2017. godine, u korist Federalnog zavoda PIO/MIO uplati iznos od 6.006,38 KM, u roku od 15 dana.

Preko dosuđenog iznosa naknade plaće i to u iznosu od 1.412,09 KM na ime poreza na dohodak i u iznosu od 2.618,55 KM na ime "učinka", sve sa zateznim kamatama, te u odnosu na dio tužbenog zahtjeva za utvrđenje da je tuženi povrijedio pravo tužiteljice na jednako postupanje i zabranu od diskriminacije u pogledu uvjeta rada i prava iz radnog odnosa i otkazivanje ugovora o radu, i da je sistematski uznemiravao tužiteljicu na radu, pa da je dužan uspostaviti i osigurati tužiteljici ostvarivanje prava na rad i adekvatne radne uvjete, na način da joj omogući neometano obavljanje poslova iz ugovora o radu od 28.04.2016. godine, a ubuduće da se uzdrži od bilo kojih radnji koje mogu dovesti do povrede prava na jednako postupanje, u roku od 15 dana, tužbeni zahtjev se odbija.

Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.“

Drugostepenom presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj 65 0 Rs 585400 18 Rsž od 24.05.2023. godine žalba tuženog je djelimično usvojena i prvostepena presuda preinačena na način da je tužbeni zahtjev za poništenje upozorenje pred otkaz-akt direktora broj 01-34-5-1499/16 od 04.03.2016. godine i Upravnog odbora Fonda broj 01-05-5-2196/16 od 07.04.2016. godine odbačen, dok su u preostalom djelu žalba tuženog i žalba tužiteljice u cijelosti odbijene i prvostepena presuda potvrđena. Odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova žalbenog postupka.

Blagovremeno izjavljenom revizijom drugostepenu presudu pobija tuženi u pravomoćno dosuđujućem dijelu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se revizija pozivom na odredbu člana 237. stav 3. Zakona o parničnom postupku dozvoli i usvoji, pobijana presuda preinači i odbije tužbeni zahtjev ili pobijana presuda ukine i predmet vrati drugostepenom sudu na ponovno odlučivanje, uz naknadu troškova sastava revizije.

U odgovoru na reviziju tužiteljica osporava navode revizije i predlaže da se ista odbaci kao nedopuštena odnosno odbije kao neosnovana.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu odredbe člana 241. stav 1. Zakona o parničnom postupku¹ (u daljem tekstu ZPP), ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Tuženi predlaže da se dozvoli revizija u smislu člana 237. stav 3. ZPP, međutim u konkretnom slučaju revizija tuženog je dozvoljena u smislu odredbe člana 237. stav 2. ovog zakona kojom odredbom je propisano da revizija nije dopuštena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi iznos od 30.000,00 KM.

Tužiteljica je u tužbi postavila tri nenovčana zahtjeva (poništenje odluke tuženog o otkazu ugovora o radu i uspostava radnopravnog statusa, poništenje upozorenja pred otkaz ugovora o

¹ Službene novine F BiH broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15

radu, te utvrđenje diskriminacije) za koji je mjerodavna vrijednost predmeta spora u iznosu od 24.000,00 KM, koji je tužiteljica naznačila u tužbi (član 321. stav 2. ZPP) i novčani (isplata naknade plaća i doprinosa) za koji vrijednost predmeta spora iznosi 26.645,86 KM. U konkretnom slučaju se radi o tužbenim zahtjevima koji se zasnivaju na istoj činjeničnoj i pravnoj osnovi pa se vrijednost predmeta spora određuje po zbiru vrijednosti svih zahtjeva (član 318. stav 1. ZPP). Kako vrijednost predmeta spora u pravosnažno dosuđujućem dijelu (nenovčani u iznosu od 8.000,00 KM i novčani u iznosu od 22.615,22 KM) prelazi iznos od 30.000,00 KM, to su ispunjeni uslovi iz člana 237. stav 2. ZPP, pa je revizija osnovom ove odredbe dopuštena.

Revizija nije osnovana.

Tuženi u reviziji izričito ne navodi koje povrede odredba parničnog postupka su učinjene pred drugostepenim sudom, ali iz sadržaja revizije proizilazi da prigovara povredi odredaba člana 8., 191. stav 4. i 231. ZPP-a.

Neosnovani su prigovori tuženog u pogledu ocjene dokaza od strane nižestepenih sudova. Prvostepeni sud je izvedene dokaze cijenio u skladu sa odredbom člana 8. ZPP i na osnovu slobodne ocjene izvedenih dokaza utvrdio činjenice odlučne za ovaj spor, koje je u cijelosti kao pravilne prihvatio i drugostepeni sud.

Tačni su navodi revizije da se prvostepeni sud propustio izjasniti o navodima tuženog da tužiteljica nije tužbenim zahtjevom pobijala odluku upravnog odbora tuženog kojom je odbijen njen prigovor na odluku o otkazu ugovora o radu, međutim ovu povredu odredaba parničnog postupka otklonio je drugostepeni sud cijeneći žalbene prigovore tuženog, pa su neosnovani navodi o pogrešnoj primjeni odredaba člana 231. ZPP.

Obrazloženje drugostepene presude sadrži razloge o odlučnim činjenicama koje su sudu poslužile kao stvarni i pravni osnov za donošenje odluke, pri čemu ti razlozi nisu kontradiktorni, kako to tvrdi tuženi, tako da obrazloženje drugostepene presude po svom sadržaju odgovara zahtjevu koji je u tom pogledu postavljen odredbom člana 191. stav 4. ZPP.

Nije ostvaren revizijski razlog pogrešne primjene materijalnog prava.

Predmet spora je zahtjev za poništenje odluke tuženog o otkazu ugovora o radu broj 01-34-1-3857/16 od 26.05.2016. godine zbog teže povrede radne obaveze, poništenje upozorenja pred otkaz-akt direktora broj 01-34-5-1499/16 od 04.03.2016. godine, vraćanje tužiteljice na radno mjesto koje je obavljala prije ove odluke, isplata naknade plaće sa doprinosima za penzijsko invalidsko osiguranje za period 27.05.2016. do 04.07.2017. godine i utvrđenje diskriminacije i mobinga.

U postupku pred nižestepenim sudovima, u bitnom, je utvrđeno da je tužiteljica bila zaposlenik tužene od 2011. godine na radnom mjestu stručni saradnik za odnose sa javnošću i prevodilac, a po Ugovoru o radu od 28.04.2016. godine na poslovima stručnog saradnika za analizu, statistiku i izvještavanje u Odjeljenju za podršku i kordinaciju sa pravnim subjektima, da je prema tom ugovoru tužiteljica ugovorila obavljanje poslova taksativno navedenih u članu 5. (praćenje i prikupljanje statističkih podataka za izradu analiza, planova i izvještaja; ažuriranje interne baze podataka Fonda o dodjeljenim sredstvima Fonda, izradu statističkih izvještaja o stanju profesionalne rehabilitacije, zaposlenosti osoba sa invaliditetom, pripremanje uputstva, kao i potrebnih obrazaca radi praćenja unapređenja i programiranja evidencija, statističkih

podataka i izvještaja, zatim učestvovanja u izradi aplikacija, izvještaja i drugih vezanih dokumenata za javne pozive Fonda, saradivanje sa drugim službama u domenu svoga rada, neposredno informisanje zaposlenika Fonda o podacima iz svog djelokruga rada, uz saglasnost nadređenog uposlenika, praćenje propisa iz svog djelokruga rada, obavljanja i ostalih poslova po nalogu nadležnog rukovodioca odjeljenja i direktora u skladu sa zakonom, Statutom i drugim aktima Fonda), da je tužiteljici ugovor o radu otkazan odlukom tuženog od 26.05.2016. godine bez otkaznog roka zbog teže povrede radne obaveze iz člana 12. stav 2., 14., 16. i 22. Pravilnika o radu tuženog jer dana 09.05.2016. godine nije postupila po nalogu svoje pretpostavljene N.Š. da korisnicima koji pozivaju Fond daje savjete i upućuje ih o njihovim pravima, te nakon upozorenja pretpostavljene da je te poslove dužna raditi odgovorila da to nije njen posao, a zatim se u nastavku radnog vremena nije javljala na telefon, slušalicu je stavila pored telefona kako se veza ne bi mogla uspostaviti, a također je bezrazložno odbila da prima na razgovor korisnike Fonda, što je prouzrokovalo pometnju među korisnicima kojih je u velikom broju bilo u prostorijama Fonda, pa se i pored ponovljenog upozorenja, do kraja radnog vremena se nije javljala na telefon, već je isključila zvučni signal na telefonu, zatim da se dana 12.05.2016. godine pred korisnicima Fonda neprimjereno izjašnjava o poslovanju Fonda i radnoj atmosferi, da je tužiteljici omogućeno da iznese svoju odbranu dana 16.05.2016. godine, da je na odluku o otkazu ugovora o radu tužiteljica izjavila prigovor upravnom odboru tuženog, koji je odlukom od 23.06.2016. godine odbijen, a odluka upravnog odbora o odbijanju prigovora nije dostavljena tužiteljici koja je dana 30.06.2016. godine podnijela tužbu za poništenje odluke o otkazu ugovora o radu, da je visina potraživanja za period utuženja utvrđena nalazom i mišljenjem vještaka finansijske struke u iznosu od 16.608,84 KM na ime naknada plaće i u iznosu od 6.006,38 KM na ime doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud je usvojio tužbeni zahtjev za poništenje odluka, vraćanje na posao i isplatu naknade plaće i doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje primjenom odredbi članova 97., 100., 101., 102. i 106. stav 2. Zakona o radu², zaključujući da tuženi nije dokazao postojanje razloga za otkaz ugovora o radu, obzirom da tužiteljici u opisu radnog mjesta nisu bili poslovi koji joj se stavljaju na teret da ih nije obavila po nalogu svoje pretpostavljene, zatim da je do spornog događaja došlo prvi dan nakon promjene radnog mjesta i preuzimanja nove dužnosti i povratka sa bolovanja, da je rukovodilac tužiteljice bila dužna organizirati proces rada na najbolji mogući način u interesu korisnika Fonda, davanjem konkretnih uputa svom podređenom radniku, tj. tužiteljici koja je tek došla na novo radno mjesto nakon bolovanja i pomoći joj u obavljanju dodijeljenog posla, jer je tog dana isticao javni poziv. Tužbeni zahtjev za utvrđenje diskriminacije i mobinga odbijen je zbog nedokazanosti radnji koje predstavljaju ove vidove diskriminacije.

Drugostepeni sud je prihvatio kao pravilne činjenične i pravne zaključke prvostepenog suda o osnovanosti tužbenog zahtjeva u pogledu zahtjeva za poništenja odluke o otkazu ugovora o radu, te vraćanju na rad i isplati naknade plaće i doprinosa za penzijsko invalidsko osiguranje, te neosnovanosti zahtjeva za utvrđenje diskriminacije i mobinga, dok je tužbu u dijelu kojim je se traži poništenje upozorenja pred otkaz-akt direktora broj 01-34-5-1499/16 od 04.03.2016. godine i Upravnog odbora Fonda broj 01-05-5-2196/16 od 07.04.2016. godine odbacio jer je zaključio da se radi o odlukama upozorenja poslodavca radniku na obaveze iz radnog odnosa protiv kojih radnik nema sudsku zaštitu.

Neosnovano tuženi ponovo u reviziji prigovara da su nižestepeni sudovi tužbu tužiteljice morali odbaciti odnosno odbiti obzirom da tužbenim zahtjevom nije tražila i poništenje odluke

---

² "Službene novine FBiH" broj 26/16

upravnog odbora od 23.06.2016. godine koja čini pravno jedinstvo sa odlukom o otkazu ugovora o radu od 26.05.2016. godine.

Odredbom člana 114. stav 1. Zakona o radu propisano je da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa dužan je u roku od 30 dana od dana dostavljanja odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od dana saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava, dok stav dva propisuje ako poslodavac u roku od 30 dana od dana podnošenja zahtjeva za zaštitu prava ili postizanja dogovora o mirnom rješavanju spora iz člana 116. stav 1. ovog zakona ne udovolji tom zahtjevu, radnik može u daljem roku od 90 dana podnijeti tužbu pred nadležnim sudom.

Iz sadržaja navedenih zakonskih odredbi proizilazi da radnik koji smatra da mu je poslodavac povrijedio neko pravo iz radnog odnosa, da bi njegova tužba u radnom sporu bila dopuštena, mora u roku od 30 dana od dana dostavljanja odluke kojom je povrijeđeno njegovo pravo, odnosno od dana saznanja za povredu prava zahtijevati od poslodavca ostvarivanje tog prava. Odluka kojom je otkazan ugovor o radu predstavlja pismenu izjavu otkaza sa naznačenim činjeničnim opravdanjem istog, dok odluka poslodavca predstavlja očitovanje na radnikov zahtjev za zaštitu prava.

Navedenim zakonskim odredbama, kao ni bilo kojom drugom odredbom Zakona o radu nije propisana obaveza radnika da poništava odluku kojom je poslodavac odlučio o njegovom zahtjevu, da bi tužbenim zahtjevom morala biti obuhvaćena i odluka poslodavca o zahtjevu za ostvarivanje prava iz člana 114. stav 1. Zakona o radu. Stoga se, prema odredbama Zakona o radu, sudska zaštita ostvaruje utvrđivanjem (ne)zakonitost otkaza koji je dat nekom odlukom, pa suprotno tvrdnjama tuženog, u konkretnom slučaju tužbenim zahtjevom nije bilo nužno tražiti i poništenje odluke upravnog odbora tuženog kojom je odbijen prigovor tužiteljice na odluku o otkazu ugovora o radu.

Tužiteljici je ugovor o radu otkazan odlukom tuženog od 26.05.2016. godine bez otkaznog roka zbog teže povrede radne obaveze iz člana 12. stav 2., 14., 16. i 22. Pravilnika o radu tuženog jer dana 09.05.2016. godine nije postupila po nalogu svoje pretpostavljene, kao i da se dana 12.05.2016. godine pred korisnicima Fonda neprimjereno izjašnjavala o poslovanju Fonda i radnoj atmosferi. Kod činjenice da je tužiteljica ugovorila obavljanje poslova taksativno navedenih u članu 5. Ugovora o radu, te da nalog njene pretpostavljene po kojem nije postupila nije obuhvatao ove poslove, kao i da je prvi dan nakon bolovanja bila na promjenjenom radnom mjestu, kao i da od svog rukovodioca nije dobila konkretne upute, pravilno su nižestepeni sudovi zaključili da nije tuženi dokazao da je tužiteljica počinila radnju koja je odredbama članova 12. stav 2., 14. i 16. Pravilnika o radu tuženog propisana kao teža povreda radne dužnosti za koju se može izreći disciplinska mjera prestanka radnog odnosa.

U odnosu na povredu radne dužnosti od 12.05.2016. godine, a koja se odnosi na neprimjereno izjašnjavanje o Fondu, iako se nižestepeni sudovi o navedenoj povredi nisu izjasnili, to nije uticalo na pravilnost i zakonitost pobijane odluke, obzirom da prema ocjeni ovog suda navedeno ponašanje ne predstavlja povredu radne dužnosti. Odredbom člana 22. Pravilnika o radu propisano je da se pod težom povredom radnih obaveza smatra usmeno ili pismeno iznošenje uvreda, prijetnji ili zastrašivanja radnika, stranaka ili drugih lica, pa izjava tužiteljice od 12.05.2016. godine da „svako radi šta hoće i da vladaju nepisana pravila i veze i pojedini rade sve za poziciju više“, nije ni prijetnja niti zastrašivanje, a ne predstavlja ni uvredu koju u vidu ima odredba člana 22. Pravilnika o radu tuženog.

Ne stoje tvrdnje revizije da su nižestepeni sudovi imali obavezu cijeliti ponašanje tužiteljice prema zakonskom zastupniku za vrijeme i nakon otkaza ugovora o radu, jer se u ovom radnom sporu utvrđuje samo postojanje razloga za donošenje odluke o otkazu ugovora o radu, a ne i ponašanje nakon toga, dok okolnost da je tužiteljica prethodno upozorena zbog kašnjenja na

posao nije relevantna za konkretan predmet spora obzirom da je tužiteljici ugovor o radu otkazan iz drugih razloga, a ne zbog kašnjenja na posao.

Suprotno stavu revizije otkaz ugovora o radu može biti nezakonit i u situaciji ako ne predstavlja akt mobinga i diskriminacije, što je u konkretnom i bio slučaj.

Suprotno stavu tuženog nižestepeni sudovi su pravilnom primjenom materijalnog prava odlučili i o troškovima postupka cijeneći kvantitativni i kvalitativni uspjeh stranaka u parnici i donijeli pravilnu odluku da svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Ostali revizijski prigovori nisu od odlučnog značaja sa aspekta predmeta spora (član 231. u vezi sa članom 253. ZPP).

Kako ne stoje razlozi zbog kojih je revizija izjavljena, a ni razlozi na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti valjalo je reviziju tuženog kao neosnovanu odbiti primjenom odredbe iz čl. 248. ZPP i odlučiti kao izreci ove presude.

Na osnovu odredbe člana 397. stav 1. u vezi sa članom 386. stav 1. ZPP, odbijen je zahtjev tuženog za naknadu troškova sastava revizije, jer tuženi nije uspio u revizijskom postupku.

Predsjednik vijeća
Goran Nezirović, s.r.